

Warszawa, dnia 1 lipca 2016 roku

322 /PIKE/2016

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego
Departament Własności Intelektualnej i Mediów
ul. Krakowskie Przedmieście 15/17
00-071 Warszawa

Dotyczy: Konsultacji publicznych w sprawie nowelizacji dyrektywy 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych ze względu na zmianę sytuacji na rynku

Szanowni Państwo!

Działając w imieniu Polskiej Izby Komunikacji Elektronicznej (dalej: PIKE) chciałbym w pierwszej kolejności podziękować za zaproszenie do przedstawienia stanowiska dotyczącego projektu nowelizacji dyrektywy 2010/13/UE o audiowizualnych usługach medialnych (dalej: Dyrektywa), która może istotnie wpłynąć na kształt sektora usług medialnych. Jednocześnie pragniemy wskazać, iż w całości podtrzymujemy stanowiska PIKE z dnia 2 września 2015 roku złożone w prowadzonych przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego (dalej: MKiDN) konsultacjach publicznych dot. Dyrektywy oraz z dnia 26 maja 2015 roku w ramach konsultacji społecznych przeprowadzonych przez MKiDN w sprawie Komunikatu Komisji Europejskiej „Strategia Jednolitego Rynku Cyfrowego dla Europy” COM (2015) 192 final, w których poruszane były tematy częściowo tożsame. W niniejszym stanowisku odnosimy się natomiast do szczegółowych rozwiązań proponowanych we wniosku „Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniająca dyrektywę 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych ze względu na zmianę sytuacji na rynku” (dalej: Wniosek).

1. Zakres Wniosku – rozszerzenie Dyrektywy (artykuł 1 Dyrektywy)

W ocenie PIKE jakkolwiek zakres Dyrektywy może wymagać rewizji, z uwagi na zauważalne zmiany na rynku usług audiowizualnych od 2007 roku, kiedy to miała miejsce ostatnia nowelizacja Dyrektywy, o tyle przyjęty sposób rozszerzenia zakresu przedmiotowego i podmiotowego może budzić wątpliwości.

Proponowane we Wniosku:

- zmiana w art. 1 lit. a) pkt (i) Dyrektywy definicji audiowizualnej usługi medialnej, sprawiająca że mogą nią być objęte także strony internetowe jedynie ubocznie dostarczające audycję,
- dodanie w art. 1 lit. aa) pojęcia „usługi platformy udostępniania plików wideo”,

- zmiana w art. 1 lit. b) definicji „audycji” sprawiająca, że objęte nią zostaną także „krótkie filmy wideo”,
 - dodanie w art. 1 lit. ba) pojęcia „film wideo stworzony przez użytkownika”, oraz
 - dodanie w art. 1 lit. da) pojęcia „dostawca platformy udostępniania plików wideo”,
- czytane łącznie z motywem 4. Wniosku, który zakłada utworzenie w każdym Państwie Członkowskim **rejestrów dostawców audiowizualnych usług medialnych i dostawców platform udostępniania plików wideo** sprawiają, że konieczne będzie *de facto* utworzenie rejestru stron internetowych.

W tym kontekście przypomnieć należy motyw 20. Dyrektywy zgodnie z którym: „Żaden przepis niniejszej dyrektywy nie powinien zobowiązywać ani zachęcać państw członkowskich do wprowadzania nowych systemów koncesjonowania lub administracyjnego zatwierdzania jakiegokolwiek rodzaju audiowizualnych usług medialnych.” Wobec rozszerzania zakresu Dyrektywy przywołany powyżej motyw 20. Dyrektywy powinien stosować się do usług dotychczas nieobjętych Dyrektywą. Oznacza to, że **nie powinno się uzależniać od uzyskania koncesji bądź rejestracji w rejestrze, o którym mowa w motywie 4. Wniosku, możliwości świadczenia audiowizualnych usług medialnych, gdy dostarczanie audycji jest celem nie całej, a jedynie części usługi, lub jedynymi dostarczającymi audycjami są krótkie filmy, ani możliwości świadczenia usługi platformy udostępniania plików wideo.**

Dodatkowo zauważyć należy, iż pomimo, że w motywie 4. Wniosku wskazuje się, iż prowadzenie takich rejestrów jest niezbędne do skutecznego wdrożenia dyrektywy, to jednak nie zostało to w żaden sposób uzasadnione. Nie ustalono także, kto dokładnie ma te rejestry prowadzić (czy skoro mają być jedynie udostępniane „właściwym niezależnym organom regulacyjnym” – to nie mogą być przez ten organ prowadzone?), czy wpis do rejestrów ma następować na wniosek usługodawcy czy z urzędu na podstawie własnych ustaleń organu prowadzącego rejestry, czy rejestry takie powinny być jawne i jakie informacje powinny być w nich zawarte, oprócz ustalonej dla danej usługi jurysdykcji i kryteriów jej ustalenia. W istocie – owe rejestry (w ang. wersji Wniosku: „records”) pojawiają się wyłącznie w motywie 4. Wniosku i jest to regulacja bardzo ogólna. Dodawany natomiast w art. 2 Dyrektywy ust. 5a wskazuje na „wykaz dostawców” (w ang. wersji Wniosku: „list of the audiovisual media service providers”), a dodawany art. 28b ust. 2 Dyrektywy – na „wykaz dostawców platform udostępniania plików wideo” (w ang. wersji Wniosku: „list of the video-sharing platform providers”). Jeżeli w istocie wszystkie powyższe przepisy mają odnosić się do tego samego (wówczas należy postulować ujednolicenie stosowanej terminologii), to prowadzi to do wniosku, że jedynym celem tych rejestrów ma być w istocie ustalenie właściwej jurysdykcji, jednakże nie zostało to jednoznacznie przesądzone.

PIKE – w przypadku przyjęcia Wniosku łącznie z jego motywem 4. oraz zmianami w art. 2 ust. 5a i wprowadzeniem art. 28b ust. 2 Dyrektywy – zastrzega sobie prawo do zgłaszania uwag co do sposobu implementowania przez Polskę obowiązku prowadzenia przez Państwa Członkowskie rejestru dostawców audiowizualnych usług medialnych i dostawców platform udostępniania plików wideo podlegających ich jurysdykcji. W szczególności mamy na uwadze potrzebę zagwarantowania jak najniższych kosztów takich rozwiązań oraz jak najmniejszej uciążliwości dla przedsiębiorców działających na rynku usług audiowizualnych.

2. Zasady ustalania jurysdykcji wobec dostawców usług medialnych (artykuł 2 Dyrektywy)

W ocenie PIKE, bez uszczerbku dla zasady państwa pochodzenia, podmioty świadczące swoje usługi spoza terytorium UE, jednakże kierujące te usługi na terytorium Państwa Członkowskiego, powinny być w możliwie najszerszym stopniu objęte zakresem Dyrektywy oraz przepisami obowiązującymi w danym Państwie Członkowskim.

Powyższe pozwoli zachować jednakowe warunki konkurencji pomiędzy przedsiębiorcami działającymi na terenie Unii Europejskiej oraz innymi przedsiębiorcami, którzy nie są obecnie objęci zakresem Dyrektywy, pomimo, że kierują swoje usługi do publiczności europejskiej. Pod rozagę wziąć należy przede wszystkim rozszerzenie jurysdykcji państw członkowskich względem dostawców usług medialnych, w taki sposób jak wnioskowany art. 28b ust. 1 Dyrektywy proponuje to względem dostawców platform udostępniania plików wideo. Oznaczałoby to objęcie dostawcy jurysdykcją danego Państwa Członkowskiego, jeżeli posiadałby w nim jakiegokolwiek struktury przedsiębiorstwa lub grupy kapitałowej, nawet jeżeli:

- a) siedziba dostawcy nie jest zlokalizowana na terenie jakiegokolwiek państwa członkowskiego;
- b) decyzje redakcyjne nie są podejmowane na terenie jakiegokolwiek państwa członkowskiego;
- c) na terenie żadnego z państw członkowskich nie jest zlokalizowana większa część „siły roboczej” związanej ze świadczeniem usług, ani też „znaczną” jej część.

Jednocześnie, PIKE opowiada się za utrzymaniem wewnątrz UE zasady państwa pochodzenia, a także popiera proponowane zapisy mające na celu uproszczenie sposobu ustalania jurysdykcji państwa członkowskiego w oparciu o kryterium „większości zatrudnionych” (art. 2 ust. 3 lit. (b) Dyrektywy w nowym brzmieniu). Tym niemniej, zastrzeżenia wymaga to, iż prawidłowe funkcjonowanie zasady kraju pochodzenia wymaga ściślejszego ujednolicenia przepisów na terenie całej Unii Europejskiej.

3. Zasada minimalnej harmonizacji oraz przypadki potencjalnego odstępiania od zasady swobody świadczenia usługi w innym państwie członkowskim (artykuł 4 Dyrektywy)

Zdaniem PIKE, prawidłowe funkcjonowanie wspólnego wewnętrznego rynku wymaga odstępiania od zasady minimalnej harmonizacji, na rzecz wprowadzania rozwiązań bardziej jednolitych dla całej Unii Europejskiej. Postulowane projektem rozwiązania wskazują bowiem, że państwa członkowskie mogą w sposób bardziej precyzyjny oraz „surowy” uregulować większość objętych dyrektywą obowiązków dostawców (artykuł 4 ust. 1 Dyrektywy). Nadto, dyrektywa dostarcza mechanizmów do wymuszania stosowania przez dostawcę z jednego państwa członkowskiego takich surowszych reguł obowiązujących w innym państwie członkowskim (artykuł 4 ust. 2 i nast.). Ogół powyższych unormowań stwarza zatem możliwość takiego działania państw członkowskich, które stoi w sprzeczności z ideą wspólnego rynku wewnętrznego oraz zasadą swobody świadczenia usług, w szczególności umożliwia zaistnienie takiej sytuacji, w której usługi świadczone zgodnie z prawem państwa pochodzenia, nie będą mogły być oferowane w innym państwie członkowskim.

4. Przekazy handlowe (artykuł 10, 11 i 23 Dyrektywy)

Wszelkie zmiany Dyrektywy nakierowane być powinny na liberalizację obowiązujących przepisów w zakresie przekazów handlowych. Do rozwoju audiowizualnych usług medialnych niezbędna jest bowiem możliwość uzyskiwania istotnej części przychodów przez nadawców właśnie z emitowanych w programie przekazów handlowych. Nadmierne ograniczenie ich emisji mogłoby w istocie zaszkodzić samym konsumentom, albowiem oznaczałoby to konieczność podwyższenia opłat za uzyskanie dostępu do audiowizualnych usług medialnych.

W związku z powyższym, z pełnym poparciem należy odnieść się do projektowanych zmian liberalizujących zasady zamieszczania w audycjach przekazów handlowych, w tym polegających na lokowaniu produktu.

PIKE dostrzega ponadto, iż wraz z rozwojem sieci telekomunikacyjnych powstała istotna potrzeba informowania konsumentów o zawartości programów w nich rozprowadzanych – np. poprzez prezentowanie zestawu zwiastunów – a obecne uregulowania wprowadzają niepewność prawną co do właściwego zaklasyfikowania takich działań. Jeżeli bowiem byłyby one podejmowane przez operatorów, to często działania te nie stanowiłyby autopromocji, gdyż są nimi jedynie działania nadawców (motyw 96. Dyrektywy), tudzież dostawców usługi medialnej (art. 4 pkt 23 Ustawy), którymi operatorzy i dystrybutorzy na ogół nie są. Wobec powyższego, działając w duchu motywu 20. Dyrektywy, należałoby wyraźnie dopuścić możliwość prezentowania przez operatorów i dystrybutorów takich zestawień zwiastunów w swoich sieciach telekomunikacyjnych, bez obejmowania tego obowiązkiem koncesyjnym. Obecny system koncesyjny – stosowany względem programów poświęconych wyłącznie telesprzedaży i autopromocji – nie sprawdza się, czego dowodem jest praktycznie brak programów tego typu. Wymagania stawiane zestawom zwiastunów powinny być zatem łagodniejsze względem tych, które obowiązują programy poświęcone wyłącznie telesprzedaży i autopromocji, także w zakresie ich zawartości. Wprowadzenie postulowanych zmian mogłoby zwiększyć poziom ochrony konsumentów przed nadmierną ilością autopromocji w programach, poprzez ich przynajmniej częściowe zastąpienie zestawami zwiastunów prezentowanymi poza programami.

W kontekście powyższego należy także w pełni poprzeć konkluzję zawartą w motywie 13 Dyrektywy, zgodnie z którą: *„Rynek rozpowszechniania telewizyjnego ewoluował, w związku z czym zachodzi potrzeba zwiększenia elastyczności w zakresie handlowych przekazów audiowizualnych (...)”*. Uelastycznienie przepisów powinno dotyczyć jednak nie tylko przekazów zawartych w treści samych audycji, ale także autopromocji prowadzonej przez operatorów i dystrybutorów (nie tylko nadawców) za pomocą obsługiwanych przez nich platform dystrybucji i w sposób dla nich właściwy.

5. Ochrona konsumentów (artykuł 6, 6a, 12 Dyrektywy)

PIKE popiera w pełni wszelkie wnioskowane zmiany w Dyrektywie, nakierowane na zwiększenie roli mechanizmów samoregulacji, w szczególności w zakresie problemu kierowania do małoletnich reklamy żywności i napojów posiadających dużą zawartość soli, cukru lub tłuszczu, jak też problemu kontaktu małoletnich z reklamą napojów alkoholowych (motywy 10 i 11 Wniosku oraz korespondujący z nimi art. 6a Dyrektywy).

Jednocześnie PIKE zwraca uwagę, że mechanizmy samoregulacji powinny być stosowane szerzej, w szczególności także w obszarze ochrony małoletnich przed treściami mogącymi zaszkodzić ich fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi, jak również w zakresie ochrony widzów przed mową nienawiści i propagowaniem przemocy. W tym zakresie, postulowane normy, zawarte w nowym brzmieniu artykułu 6, 6a oraz 12 Dyrektywy, nakładają jednak na państwa członkowskie obowiązek wprowadzenia stosownych przepisów. Rozwiązanie takie uznać należy za nieuzasadnione. Za takim wnioskiem przemawiają w szczególności pozytywne rezultaty praktyki samoregulacyjnej na terenie Polski, w tym zatwierdzonych przez KRRiT porozumień/kodeksów w zakresie udogodnień dla osób niepełnosprawnych, ochrony małoletnich i zasad emisji reklam dotyczących żywności i napojów, zawierających składniki, których obecność w diecie jest niewskazana. Jak wykazują badania KRRiT, normy powyższych porozumień samoregulacyjnych są w pełni przestrzegane przez uczestników rynku medialnego oraz przynoszą wymierne rezultaty (Sprawozdanie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z działalności w 2015 roku, str. 31). Z tego względu przyjąć należy, że obecne działania samoregulacyjne są skuteczne i nie zachodzi potrzeba ochrony widzów poprzez wprowadzanie ogólnych regulacji w systemach prawnych państw członkowskich.

W ocenie PIKE uznać należy też, że obecny poziom ochrony widzów, w tym małoletnich, jest wystarczający. Potwierdza to fakt, że w oferowanych legalnie na terenie Polski usługach audiowizualnych nie występują audycje nawołujące do przemocy, posługujące się mową nienawiści lub zawierające treści szkodliwe. Jednocześnie, w przypadku ostatecznego przyjęcia postulowanych rozwiązań, utrzymana powinna być zasada, zgodnie z którą, zobowiązanymi do odpowiedniego kwalifikowania i oznaczania audycji są podmioty, które mają wpływ na zawartość programów i katalogów audycji, czyli nadawcy i podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie.

6. Obowiązki informacyjne dostawców usług (artykuł 5 Dyrektywy)

Dostawcy usług medialnych nie powinni zostać zobowiązani do udostępniania konsumentom większej ilości informacji o sobie, albowiem te wymienione w art. 5 Dyrektywy są wystarczające do ustalenia podmiotu, względem którego miałyby być kierowane ewentualne roszczenia lub decyzje. W tym zakresie, zmianę art. 5 lit. d) Dyrektywy, poprzez wprowadzenie dodatkowego obowiązku poinformowania odbiorcy usługi o państwie członkowskim posiadającym jurysdykcję nad dostawcą, uznać należy za zbędną, ale też nie powodującą istotnej uciążliwości względem dostawcy usługi i dopuszczalną.

W istocie jednak wnioskowana zmiana obarczona jest w naszej ocenie błędem logicznym, w zakresie w jakim art. 5 Dyrektywy zaadresowany jest do Państw Członkowskich, których jurysdykcji podlegają dostawcy audiowizualnych usług medialnych, a wnioskowana lit. d) zmierza do tego, by to sam dostawca podał informację o Państwie Członkowskim sprawującym nad nim jurysdykcję. Powyższa uwaga wiąże się także ze zgłaszanymi wcześniej wątpliwościami co do tego, kto w istocie ma ustalić właściwą dla dostawcy jurysdykcję, na potrzeby wpisania jej do rejestru – czy jest to sam dostawca, czy też organ regulacyjny. Na ustalenie właściwej jurysdykcji mają bowiem wpływ także czynniki nieujawniane przez dostawcę publicznie, jak chociażby struktura zatrudnienia. Wobec powyższego – jeżeli właściwa jurysdykcja miałaby być ustalana przez organ regulacyjny – należałoby wskazać w Dyrektywie stosowną procedurę jej ustalania oraz informowania

dostawcy o poczynionych przez organ ustaleniach, tak by dostawca mógł podać swoim usługobiorcom informację o państwie członkowskim sprawującym nad nim jurysdykcję. Dostawca powinien być także informowany o zastosowaniu w jego sprawie trybu z wnioskowanego art. 2 ust. 5b) Dyrektywy oraz o wydanej opinii co do właściwej dla niego jurysdykcji, tak by mógł podać swoim usługobiorcom aktualną informację.

7. Promowanie twórczości europejskiej (artykuł 13 Dyrektywy)

W ocenie PIKE szczegółowe regulacje dotyczące promowania twórczości europejskiej powinny w większym stopniu wykorzystywać mechanizmy samoregulacji.

Jednocześnie, należy zapewnić, by różnice pomiędzy traktowaniem usług linearnych (obecnie art. 16 Dyrektywy) a nielinearnych (art. 13 Dyrektywy) nie pozwalały na uprzywilejowane traktowanie tych ostatnich w zakresie wymogów promowania audycji europejskich. W kontekście powyższego, ustalenie w postulowanym artykule 13 ust. 1 minimalnego udziału 20% zawartości katalogu przeznaczonego na audycje europejskie nie powinno być nadmiernym obciążeniem dla podmiotów dostarczających audiowizualne usługi medialne na żądanie. Wręcz przeciwnie, za realne uznać należy jego wyrównanie do poziomu właściwego dla usług linearnych (>50%) (choć alternatywnie rozważyć należy także obniżenie progu podobnych wymagań dla usług linearnych). Zauważyć należy bowiem, że już obecnie przeważnie ponad połowę audycji znajdujących się w katalogach takich podmiotów stanowią audycje europejskie¹.

Zdaniem PIKE ponadto, wszelkie regulacje w tym względzie powinny dążyć do realizacji motywu 6 Dyrektywy, zgodnie z którym: *„Procedury i warunki ograniczania swobody świadczenia i korzystania z usług powinny być takie same zarówno dla usług linearnych, jak i nielinearnych”*.

8. Organy regulacyjne oraz ustanowienie Europejskiej Grupy Regulatorów Audiowizualnych Usług Medialnych (artykuł 30 i nast. Dyrektywy)

Zdaniem PIKE, postulowane regulacje w zakresie wymogów funkcjonowania organów regulacyjnych, w tym postulaty samodzielności, niezależności, transparentności oraz zasada kontroli wydawanych przez te organy decyzji administracyjnych przez sąd, zasługuje na pełne poparcie. PIKE nie wyraża także zastrzeżeń co do powołania Europejskiej Grupy Regulatorów Audiowizualnych Usług Medialnych (ERGA). Tak jak dotychczas polskim organem regulacyjnym pozostawać powinna Krajowa Radiofonii i Telewizji i także ona powinna reprezentować Polskę w ERGA.

Jednocześnie w ocenie PIKE wprowadzane w Dyrektywie zmiany stanowią dobry moment na połączenie Urzędu Komunikacji Elektronicznej i Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji. Taka fuzja zapewniłaby efektywność nadzorowania całego rynku komunikacji elektronicznej, w tym

¹„Udział audycji produkcji europejskiej w usługach na żądanie ze szczególnym uwzględnieniem polskiej produkcji filmowej. Wyniki monitoringu 10 największych dostawców internetowych podlegających polskim regulacjom.”; Departament Monitoringu KRRiT; listopad 2013; <http://www.krrit.gov.pl/Data/Files/public/pliki/publikacje/raporty/kontrola-nadawcow-wyniki-badan/raport-audycje-produkcji-europejskiej-w-katalogach-1.docx>

w szczególności audiowizualnych usług medialnych, także na żądanie, oraz usług platform udostępniania plików wideo. Uzasadnieniem dla podjęcia takiego kroku jest coraz dalej sięgające zintegrowanie rynków, z którym kłóci się jednocześnie rozdzielanie systemów regulacji i nadzoru. Już obecnie wprowadzanie zmian legislacyjnych dotyczących rynku telekomunikacyjnego wymaga ścisłej współpracy obydwu instytucji. Także kombinowany charakter części usług dynamicznie rozwijającego się rynku, tzw. triple-play (telefon, Internet i TV) oraz usługi telewizyjne w sieciach komórkowych, uzasadniają połączenie sił regulacyjnych UKE i KRRiT.

PIKE zdaje sobie sprawę, że KRRiT jest organem umocowanym konstytucyjnie i połączenie organów wymagałoby debaty nad kształtem i osadzeniem przyszłej instytucji w systemie prawnym. Takiego umocowania konstytucyjnego nie ma jednak UKE, wobec czego Konstytucja nie stoi na przeszkodzie rozszerzeniu kompetencji KRRiT o te przypisane obecnie UKE. PIKE zwraca ponadto uwagę, że współpraca KRRiT oraz UKE już teraz odbywa się płynnie w ramach Organu Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej (BEREC). Także Wielka Brytania dostrzegła korzyści płynące z ujednolicenia i skonsolidowania nadzoru nad rynkiem telekomunikacyjnym tworząc w 2003 roku Office of Communications (Ofcom) – organ państwowy nadzorujący rynek mediów i telekomunikacji, który zastąpił i przejął uprawnienia 5 istniejących wcześniej urzędów. Wzrostowi kompetencji takiego połączonego organu mógłby też towarzyszyć dodatkowy efekt w postaci obniżenia kosztów jego funkcjonowania.

9. „Wyszukiwalność” (*findability, must-find*) (motyw 38. Wniosku)

W przekonaniu PIKE należy pozytywnie odnieść się do zaniechania szczegółowego regulowania kwestii tzw. zasady „must-find” lub „findability” w treści samej Dyrektywy.

Odnosząc się z kolei do dotyczącego przedmiotowej kwestii motywu 38. Wniosku, zgodnie z którym: *„dyrektywa nie narusza prawa państw członkowskich do nakładania obowiązków mających zapewnić wyszukiwalność oraz dostępność treści istotnych dla ogółu społeczeństwa na potrzeby realizacji określonych celów w interesie ogólnym (...)”*, to wskazać należy, że przewiduje on nieuzasadnioną możliwość, czy wręcz zachętę, dla wprowadzania regulacji różnicujących pozycję dostawców na wspólnym rynku. W Polsce mogłoby to w istocie oznaczać cofnięcie się do czasów sprzed 2011 roku, kiedy art. 43 uRTV przewidywał kolejność wprowadzania programów do sieci kablowej. W związku z powyższym należy poprzeć usunięcie powyższego motywu. Zdaniem PIKE nie ma powodu przypuszczać, że dostawcy usług będą projektować swoje usługi w taki sposób, który nie zapewni odpowiedniego sposobu dotarcia do materiałów rzeczywiście pożądaných przez odbiorców. Działanie takie byłoby bowiem sprzeczne z interesem dostawcy usług. Wprowadzenie takiego obowiązku uznajemy za zbędne także z tej przyczyny, że obecnie m.in. operatorzy sieci kablowych zrzeszeni w PIKE udostępniają odbiorcom swoich usług liczne funkcjonalności pozwalające im swobodnie ustalać listy programów i ich kolejność, a zatem odbiorcy nie są uzależnieni od kolejności ustalonej przez operatora. Predefiniowana przez operatora kolejność programów wynika natomiast często ze zobowiązań kontraktowych i wymuszenie jej zmiany mogłoby wywrzeć negatywny wpływ na stosunki pomiędzy operatorami a nadawcami.

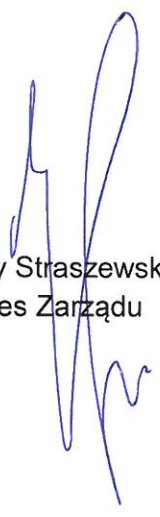
Ewentualnie, w przypadku uznania za niezbędne pozostawienie motywu 38. Wniosku, za zasadne uznać należy podkreślenie, że ewentualna regulacja omawianego zagadnienia powinna nastąpić, przede wszystkim i w pierwszej kolejności, przy wykorzystaniu mechanizmów samoregulacji. Jakiegokolwiek obowiązki nakładane np. na operatorów telewizji kablowej w zakresie „must find” powinny być konstruowane w sposób analogiczny do „must carry”, a zatem operatorowi powinna przysługiwać możliwość uzyskania proporcjonalnego wynagrodzenia z tytułu realizacji takich obowiązków oraz operator nie powinien być zobowiązany do uiszczania żadnych opłat z tytułu udostępniania treści objętych zasadą „must find”.

10. Platformy udostępniania plików wideo (artykuł 28b Dyrektywy, motyw 29. Wniosku)

Należy wyrazić poparcie dla postulowanej regulacji platform do zamieszczania materiałów audiowizualnych przez użytkowników, w zakresie w jakim zapewniono, iż regulacja ta nie prowadzi do nałożenia na dostawców powyższych usług obowiązków sprzecznych z postanowieniami dyrektywy 2000/31/WE, w szczególności sprzecznych z zawartymi tam wyłączeniami odpowiedzialności za treści udostępniane przez użytkowników (wnioskowany art. 28b Dyrektywy, motyw 29. Wniosku). Popieramy także proponowane przy okazji platform udostępniania plików wideo mechanizmy rozszerzające jurysdykcję także względem podmiotów niemających siedziby na terytorium danego Państwa Członkowskiego.

* * * * *

PIKE zastrzega sobie prawo do zgłaszania dalszych uwag w toku prowadzonych konsultacji, a także do ustosunkowania się do ich przebiegu oraz wyniku. W przypadku przyjęcia Wniosku, zgłaszam także gotowość do wzięcia udziału w przyszłych konsultacjach zmierzających do ustalenia optymalnego sposobu implementowania przyjętych zmian.

Jerzy Straszewski
Prezes Zarządu